

Hensyn til Udgifterne. Det havde været en Foranstaltning, der var i Overensstemmelse med den politiske Praxis, og man vilde da fra deres Side, der anerkjende provisoriske Finantsloves Gyldighed, ikke kunne have rejst nogen væsentlig Indvending. Men Regjeringen har aldeles forladt den Fremgangsmaade, som den kunde have fulgt. Nu mener den, at Skatterne gaa ind af sig selv. I den Henseende behøves der ingen Finantslov, hverken ordinær eller ekstraordinær, og Pengene kan man tage uden Lov, ved at Finantsministeren gjør Indstilling, og Kongen bifalder det. Det viser sig saaledes, at hvor meget man saa paaheraaber sig den konstitutionelle Nødvendighed, var der her aldeles ingen Nødvendighed for Regjeringen til at foreslaa den Vej, som den har be- traadt, den Vej, mod hvilken der kan gøres saa grundede Indsigelser som, at der ikke er nogen Bestemmelse med Hensyn til Skatterne, og at Kongen efter Indstilling fra en Minister giver Ministrene Ret til at tage de Penge, som de maatte anse for for- nødne.

Sagb: Naar det ærede Medlem, som nu satte sig (Monrad), saa bestemte hævdede, at der ingen Nødvendighed var for Regjeringen, at den kunde betræde en anden Vej, og udtrykkelig henpegede til at opløse Folkethinget, skal jeg bemærke, at denne Vej be- traadte Regjeringen gjentagne Gange forleden Sommer, men da lod det ikke til, at den fandt nogen større Anerkjendelse, thi Intet er Regjeringen blevet mere udfjældt for, og Intet er blevet den forekastet mere skarpt og henhynsløst end netop dens Oplysninger af Folkethinget den Gang. (Røed: Uden at tage Hensyn til Udfaldet.) Ja, men dertil maa jeg bemærke, at Grundloven har ikke sat Folkethingsvælgerne til at dømme om Kongens Valg af sine Ministre. Den har sat Kongen til at dømme om Folkethingets Optræden, idet han kan opløse Folkethinget, naar han tror, at man ved at appellere til Vælgerne kan opnaa et andet Resultat. Men hvis han ser, at Vælgerne ikke have bedre Syn paa Sagen end Thinget, kan det jo ikke hjælpe at opløse. Altsaa, hvilken Vej der stod Kongen og hans Regjering aaben, maa de fra deres Standpunkt og med det Ansvar, de bære, selv afgjøre. Det har det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad), efter sine tidligere Udtalelser ikke Ret til at bebrejde dem. Nu skal jeg oplæse hans egne Ord, hvor han taler om Rigsdagens Pligt til at blive færdig med Finantslovens Be- handling inden to Maanedet. Han siger da:

„Den maa indrette sin Behandling saaledes, at den maa være endt i to Maanedet. Ved at udstrække Finantslovens Behandling over et længere Tidsrum gjør Rigsdagen et Ind- greb i Kongens Ret til at begrænde dens Samværen til 2 Maanedet.“ Og senere yt- trer han: „Hvis som en Følge deraf Rigs- dagen hjemsendes, uden at nogen Finantslov er bleven vedtaget, og hvis Ministeriet, for at raade Bod herpaa, griber til overordent- lige Foranstaltninger, hviler Ansvarret herfor paa Rigsdagen.“ Her staar Ilet ikke Noget om provisoriske Finantslove. Det overlades her til Ministeriet efter Situationen at af- gjøre paa sit Ansvar, hvad der er den rette Foranstaltning. „Hvis Ministeriet som en Følge deraf griber til overordentlige Foran- staltninger, hviler Ansvarret herfor paa Rigs- dagen.“ Det er det ærede Medlems Ord, men saa maa han sandelig ikke nu tale om, at disse Foranstaltninger er kun provisoriske Finantslove. Der siger han heller ikke, at en provisorisk Finantslov skulde være be- grænsset til, hvad Folkethinget har bevilget, som han nu, efter at han har forelæst sig i Reithorien, bestandig vil holde paa. Nei, der siger han selv, at man „ikke kan fræk- tige Regjeringen Magt til i Hen- hold til et tidligere Præcedens at give en provisorisk Finantslov“, og tilføjer kun som en Selvfølge, at denne maa ind- skrænke sig til „det Nødtørftige“. Altsaa, der erkjender han ikke, at Folkethingets Bevilling sætter en Grændse, men det Nødtørftige.

Monrad: Ja, det er vanskeligt at blive forstaaet af det ærede Medlem, som nu satte sig (Sagb). Jeg tror, at det ærede Medlem med Regjeringen er enig om, at den kan opløse Thinget og, naar Rigsdagen ikke er samlet, udfæde en provisorisk Finants- lov. Det tror jeg, de ere enige om. Det er den af Regjeringen anerkjendte Grund- sætning. Hvis Regjeringen kun havde fulgt sin egen Grundsaetning, vilde vi ikke være komne i nærværende Tilfælde, hvor vi kun have en kongelig Resolution, der aldeles ikke tager nogen Bestemmelse om Skatterne, og hvorved Ministeriet bemyndiges til uden no- gen Lov at tage de Penge, som den anser for nødvendige. — Jeg er meget taknemme- lig for den omhyggelige Opmærksomhed, de Herrer skænte de Ytringer, jeg er kommen med for 10—11 Aar siden; jeg paastjønner meget, at de værdige dem fremdeles Op- mærksomhed. Skjænk de Ytringer, jeg nu kommer med, den samme Opmærksomhed, skjænk dem den endnu om 10—11 Aar, det vil være Dem gavnligt.